



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **Zelený Sport Defence, s. r. o.**, IČO: 26008785
se sídlem Slatina 116, 566 01 Slatina
zastoupené MUDr. Mgr. Ivanem Langerem, advokátem
se sídlem Purkyňova 2, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR**
se sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 9. 11. 2017, čj.: MPO 41985/16/10200/01000,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení osmi rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu (dále jen „žalovaný“) ze dne 9. 11. 2017,

čj.: MPO 41985/16/10200/01000,
čj.: MPO 26037/16/10200/01000,
čj.: MPO 45458/16/10200/01000,
čj.: MPO 43996/16/10200/01000,
čj.: MPO 43968/16/10200/01000,
čj.: MPO 42262/16/10200/01000,
čj.: MPO 47626/16/10200/01000, a
čj.: MPO 46425/16/10200/01000,

kterými žalovaný zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu – Licenční správy (dále jen „správní orgán I. stupně“)

ze dne 4. 1. 2017, čj. MPO 41985/2016,
ze dne 8. 2. 2017, čj. MPO 26037/2016,
ze dne 5. 1. 2017, čj. MPO 45458/2016,
ze dne 10. 3. 2017, čj. MPO 43996/2016,
ze dne 9. 2. 2017, čj. MPO 43968/2016,
ze dne 4. 1. 2017, čj. MPO 42262/2016,
ze dne 10. 3. 2017, čj. MPO 47626/2016, a
ze dne 5. 1. 2017, čj. MPO 46425/2016,

kterými správní orgán I. stupně neudělil žalobkyni individuální licence k transferu vojenského materiálu do zahraničí (EU), podle § 149 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a podle § 18 písm. c) ve spojení s § 22e odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zahraničním obchodu s vojenským materiálem“).

2. Žalobkyně se podanou žalobou dále domáhala zrušení osmi nesouhlasných závazných stanovisek Ministerstva vnitra, Odboru bezpečnostní politiky a prevence kriminality (dále jen „dotčený orgán“) ze dne 18. 8. 2016, čj. MV-107898-3/OBP-2016, ze dne 31. 5. 2016, čj. MV-76295-2/OBP-2016, ze dne 9. 9. 2016, čj. MV-115871-4/OBP-2016, ze dne 12. 9. 2016, čj. MV-115423-3/OBP-2016, ze dne 1. 9. 2016, čj. MV-112332-3/OBP-2016, ze dne 18. 8. 2016, čj. MV-107914-3/OBP-2016, ze dne 30. 9. 2016, čj. MV-123494-3/OBP-2016, a ze dne 14. 9. 2016, čj. MV-118507-3/OBP-2016, které byly závazným podkladem pro jednotlivá rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného.
3. Usnesením ze dne 15. 1. 2018, čj. 9 A 15/2018-68, soud vyloučil žalobní návrhy proti sedmi z uvedených rozhodnutí žalovaného k samostatnému projednání. V tomto řízení soud projednal pouze žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2017, čj.: MPO 41985/16/10200/01000 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 1. 2017, čj. MPO 41985/2016, a proti nesouhlasnému závaznému stanovisku ministerstva vnitra ze dne 18. 8. 2016, čj. MV-107898-3/OBP-2016 (dále též „nesouhlasné závazné stanovisko“).
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně rozhodl podle § 18 písm. c) zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem o neudělení licence z důvodu existence nesouhlasného závazného stanoviska ministerstva vnitra, které znemožňuje žádosti vyhovět a správní úřad bez dalšího žádost zamítne. V rámci projednání rozkladu si proto žalovaný vyžádal od ministra vnitra (dále též „nadřízený dotčený orgán“) potvrzení nebo změnu závazného stanoviska dotčeného orgánu vydaného k předmětné žádosti o udělení licence k realizaci zahraničního obchodu s vojenským materiálem. Z dopisu ministra vnitra ze dne 1. 9. 2017 (dále též „potvrzující závazné stanovisko“), jehož obsah žalovaný v napadeném rozhodnutí detailně shrnul, vyplývá, že „závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 30. 9. 2016, čj. MV-123494-3/OBP-2016 potvrzuje.“ K dalším rozkladovým námitkám žalovaný stručně uvedl, že pokud jde o namítané porušení § 2 odst. 4 správního řádu, totožnost, nebo obdobnost případu nemůže být dána pouhým faktem podání žádosti dle téhož zákona, ale je nezbytné posuzovat veškeré okolnosti

každého konkrétního řízení, které v případech, na které odkazovala žalobkyně, „*byly diametrálně odlišné*.“ Pokud žalobkyně argumentovala tím, že bezpečnostní zájmy ČR ani veřejný pořádek nemohly být dotčeny, což dokládají další kupní smlouvy uzavřené mezi ní a Ministerstvem obrany ČR na prodej střeliva a munice, žalovaný uvedl, že v případě uváděných kupních smluv se jednalo o obchod realizovaný ve vnitrostátním režimu, kdežto na danou věc dopadá jiná právní úprava, a sice zákon č. 38/1994 Sb.

II. Argumentace žalobkyně

5. Žalobkyně v žalobě uplatňovala jak námitky směřující proti samotnému rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně, tak proti jejich podkladům, kterými byla nesouhlasná závazná stanoviska dotčeného orgánu a nadřízeného dotčeného orgánu.
6. V souvislosti s nesouhlasným závazným stanoviskem dotčeného orgánu žalobkyně namítala, že nebylo založeno na objektivně zjištěných skutečnostech, ale na spekulacích a domněnkách, které neměly oporu ve spisu, dále, že řada těchto skutečností se týká třetích osob, zejména společností MULTIAGRO, v. o. s. Slatina (dále jen „MULTIAGRO“) a ZELENÝ SPORT, s. r. o. (dále jen „ZELENÝ SPORT“), nikoliv žalobkyně, a také, že je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
7. Především žalobkyně namítla, že obě trestní stíhání, která byla vedena s jejím předchozím jednatelem panem M. R., byla pravomocně zastavena a tato skutečnost byla žalovanému známa již před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného. V nesouhlasném závazném stanovisku sice dotčený orgán sám uvedl, že nemohl nahlížet do trestního spisu a nedisponoval ani popisem skutku, který byl M. R. i kladen za vinu, přesto v souvislosti s žádostí o licenci shledal ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. To však dle žalobkyně za uvedených okolností nelze a nelze též vydat nesouhlasné závazné stanovisko pouze proto, že bylo proti někomu zahájeno trestní stíhání. Žalobkyně dále dodala, že přestože dotčený orgán mluví o spáchání správních deliktů, v dané věci neexistuje pravomocné správní rozhodnutí, z něhož by vyplývalo, že se jich dopustily třetí osoby uvedené dotčeným orgánem. Proti samotné žalobkyni pak žádné řízení o správním deliktu vedeno není a v minulosti nikdy nebylo. Z tohoto, ale i z dalších důvodů, je proto nesouhlasné závazné stanovisko nepřezkoumatelné.
8. Argument dotčeného orgánu o propojení žalobkyně se třetími osobami MULTIAGRO a ZELENÝ SPORT podle žalobkyně nijak nesouvisí s posuzovanou žádostí. Navíc vlastnická struktura těchto společností a žalobkyně nepředstavuje žádnou nezákonnost, vyplývá z veřejně dostupných zdrojů a byla dotčenému orgánu známa z předchozí úřední činnosti.
9. Žalobkyně nesouhlasila ani s vyjádřením dotčeného orgánu k námitce podjatosti, kterou dne 13. 6. 2016 uplatnil její bývalý jednatel M. R. (*jednatelem do 1. 6. 2016 – pozn. soudu*). Tato námitka se týkala podnikání žalobkyně a z podání námitky podjatosti rozhodně nevyplývá závěr dotčeného orgánu o tom, že M. R. měl na činnost žalobkyně faktický vliv i po zániku jeho funkce. Šlo o základní procesní právo účastníka řízení, které mu nelze klást k tíži a tím odůvodňovat vydání nesouhlasného závazného stanoviska. Otázka faktického vlivu M. R. na činnost žalobkyně je navíc dle názoru žalobkyně v souvislosti s licenčním řízením zcela bezpředmětná, neboť z odůvodnění nesouhlasného závazného stanoviska nijak nevyplývá, v čem spočívá ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva v důsledku zahájení trestního stíhání s M. R. M. R. byl přitom v

době vydání nesouhlasného závazného stanoviska (a stále je) držitelem bezpečnostní prověrky od Národního bezpečnostního úřadu.

10. Dle žalobkyně nemohla být důvodem pro vydání nesouhlasného závazného stanoviska ani písařská chyba v žádosti o udělení licence, které se dopustila krátce po změně statutárního orgánu, kdy v kolonce oprávněná osoba omylem uvedla jméno M. R., předchozího jednatele. V závěru žádosti je pak již uvedena stávající jednatelka, Z. R. (*manželka M. R. – pozn. soudu*). Tato okolnost neměla být žalobkyni přičtena k tíži, ale správní orgán jí měl na chybu upozornit a umožnit jí opravu.
11. Pokud dotčený orgán argumentoval kontrolou provedenou ve skladech zbraní třetích osob MULTIAGRO A ZELENÝ SPORT, žalobkyně upozornila, že MULTIAGRO je pouze vlastníkem staveb v skladovacím areálu a disponuje stavebním povolením s užíváním skladovacího areálu pro účel „sklad zbraní kategorie A, B, C, D a příslušenství“. Souhlas stavebního úřadu přitom musel být dotčenému orgánu nepochybně znám z již předchozích licenčních řízení k žádostem žalobkyně. Dle žalobkyně však dotčený orgán vycházel pouze z kontrolního protokolu z října 2015, aniž by zohlednil aktuální skutkový stav. V obdobných řízeních v minulosti přitom dotčený orgán vydal žalobkyni souhlasná závazná stanoviska a činil tak i po provedené kontrole u společnosti MULTIAGRO, avšak s podmínkou, že nebude uskladňovat dovezený materiál v objektech, které nejsou pro tento účel zkolaudovány. Poté, co byla povolena změna užívání stavby, dotčený orgán začal vydávat nesouhlasná závazná stanoviska, aniž by tento postup jakkoliv odůvodnil. Podle žalobkyně je tak tento postup v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu a v rozporu se zásadami legitimního očekávání, tedy praxí dotčeného orgánu do května 2016, a předvídatelnosti rozhodování správních orgánů.
12. V nesouhlasném závazném stanovisku není též řádně odůvodněno, v čem je spatřováno ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva, když vojenský materiál konkrétního druhu a množství bude vyvezen z ČR do jiného členského státu EU (transfer), nikoli dovezen do EU, jak mylně uvedl dotčený orgán.
13. Žalobkyně dále namítla, že tvrzení dotčeného orgánu o množství nelegálně skladovaných výbušnin nalezených ve skladech společnosti MULTIAGRO, je v rozporu se závěry soudu, který trestní řízení v dané věci zastavil, i v rozporu se skutkovým stavem. Soud v dané věci konstatoval, že veškerý nalezený zbrojní materiál M. R. nabyt a držel zcela legálně až do novely zákona o zbraních, avšak v důsledku této novely byl uvedený zbrojní materiál přeřazen do jiné kategorie (z kategorie „munice“ do kategorie „náložky trhavin“ a podléhal již zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě. M. R. se s uvedenou novelou v důsledku nepřehlednosti novel a přechodu na systém Centrálního registru zbraní včas neseznámil. Dále soud uvedl, že takto nalezené množství zbrojního materiálu bylo zanedbatelné oproti celkovému rozsahu legálně prováděné činnosti společností M. R.. Žalobkyně nepovažovala za relevantní ani tvrzení dotčeného orgánu o nález 6 ks zbraní, na jejichž opěrkách se nacházela výrobní čísla samopalů, které byly předtím zničeny. Samopaly byly dle žalobkyně zničeny v souladu se zákonem a ramenné opěrky pak byly volně nabízené na e-shopu společnosti ZELENÝ SPORT. Jejich další použití již nemůže prodejce ovlivnit. O tomto podal M. R. policii vysvětlení. Policie však v této věci již další kroky nečinila. Z odůvodnění nesouhlasného závazného stanoviska tak nevyplývá, jak tato skutečnost souvisí s rozhodováním o žádosti o udělení licence. Pokud dotčený orgán odůvodnil nesouhlasné závazné stanovisko spácháním či důvodným podezřením ze spáchání správních deliktů či trestných činů,

žalobkyně připomněla, že tato tvrzení nemají žádnou oporu ve spisu, neboť jeho součástí není žádné pravomocné rozhodnutí o spáchání správního deliktu nebo trestného činu.

14. V souvislosti s napadeným rozhodnutím žalovaného pak žalobkyně v *první žalobní námitce* především namítla, že je nepřezkoumatelné, neboť se nijak nevypořádalo s námitkami poukazujícími na nezákonnost závazného stanoviska. Žalobkyně v rozkladu zcela zásadně poukazovala na to, že zahájení trestního stíhání u jiných právnických osob (REAL TRADE PRAHA, a. s. a EXCALIBUR ARMY, s. r. o.) nevedlo na rozdíl od případu žalobkyně k udělování nesouhlasných závazných stanovisek. Žalovaný však k tomu pouze uvedl, že okolnosti řízení byly v těchto případech diametrálně odlišné. Žalobkyně dále v rozkladu namítla irelevantnost provázání obchodních společností manželů R., k tomu však žalovaný stručně uzavřel, že důvody relevantnosti této skutečnosti byly v nesouhlasném závazném stanovisku dostatečně vysvětleny. Ostatními rozkladovými námitkami se žalovaný nezabýval vůbec. Proto s odkazem na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 48/92, a Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. Ca 53/2005, považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
15. Ve *druhé žalobní námitce* žalobkyně namítla, že v průběhu řízení o žádosti o udělení licence bylo zastaveno trestní stíhání M. R., čímž došlo k podstatné změně okolností rozhodných pro vydání závazného stanoviska, a tedy i napadeného rozhodnutí. O tom, že došlo k podstatné změně okolností, svědčí i skutečnost, že dotčený orgán počínaje 19. 9. 2017 žalobkyni v licenčních řízeních souhlasná závazná stanoviska již vydává, kde na tuto změnu okolností poukazuje. Žalovaný si však tyto skutečnosti neověřil a při rozhodování vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu.
16. Ve *třetí žalobní námitce* žalobkyně namítla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu ze dne 30. 9. 2016, ačkoliv dotčený orgán v souvislosti s touto žádostí vydal samostatné závazné stanovisko (ze dne 18. 8. 2016). Odkazované závazné stanovisko se týká jiné žádosti o udělení licence, není součástí správního spisu a s žádostí, které se týká toto řízení, nijak nesouvisí.
17. Žalobkyně z těchto důvodů navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i podkladové nesouhlasné závazné stanovisko zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Argumentace žalovaného

18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Dále uvedl, že žalobkyni nic nebrání podat novou žádost o udělení licence. Žalovaný navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Původní řízení před Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9A 15/2018-93 napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Učinil tak z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí po nedostatek důvodů a úvah, pro které žalovaný potvrdil správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně o neudělení požadované licence. Soud uvedl, že žalovaný pouze zopakoval úvahy a důvody uvedené v závazném stanovisku nadřízeného dotčeného orgánu bez jakéhokoliv vztažení na posuzovanou věc. Obsahem napadeného rozhodnutí byly převážně citace pasáží z potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu. Dále soud postrádal argumentaci ve vztahu k vzneseným rozkladovým námitkám, když se žalovaný stručně

vyjádřil jen k některým z nich v samém závěru odůvodnění. Žalovaný se dle soudu rovněž nevypořádal s podstatnou změnou okolností, které byly hlavním důvodem pro neudělení licence v řízení o žádosti v prvním stupni. K odkazu žalobkyně na odlišnou praxi žalovaného v jiných obdobných případech, žalovaný konstatoval, že v odkazovaných případech šlo o diametrálně odlišné skutkové okolnosti a jednalo se o vnitrostátní obchod vojenského materiálu, který se řídí jiným právním předpisem. K jednotlivým podrobným rozkladovým námitkám žalobkyně, které se v zásadě shodují s výše shrnutými námitkami žalobními proti vydaným závazným stanoviskům, dle soudu žalovaný neuvedl ničeho, nereagoval ani na klíčovou námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, zejména té skutečnosti, že trestní stíhání bývalého jednatele žalobkyně jakožto primární důvod pro neudělení licence žalobkyni, bylo pravomocně zastaveno, a přesto nebylo závazné stanovisko nadřízeným dotčeným orgánem změněno.

20. Dle městského soudu v původním řízení žalovaný ministr tyto skutečnosti nijak ve svém rozhodnutí nerefletoval. Soud sice s ohledem na znění ust. § 149 správního řádu nepominul, že žalovaný byl vázán obsahem závazného stanoviska, avšak byl toho názoru, že nepostačovalo, aby ocitoval jen klíčové pasáže závazného stanoviska bez posouzení vznesených námitek účastníků řízení. Uvedl, že v opačném případě by zcela postrádala smysl zákonná konstrukce pravomoci rozhodování žalovaného v dané věci na podkladě závazných stanovisek dotčených orgánů a zcela by postačovalo, pokud by závazné stanovisko současně představovalo konečné rozhodnutí ve věci, bez následné potřeby jej beze zbytku přebírat, resp. v tomto případě pouze doslovně přepisovat do formálně dalšího rozhodnutí. To dle soudu jistě nebylo záměrem zákonodárce a primárním účelem závazných stanovisek dotčených orgánů, příp. nadřízených dotčených orgánů, je získat odborné vyjádření od všech orgánů, které k dané věci mají věcnou kompetenci, aby tak byly sladěny všechny možné veřejné zájmy významné pro konečné rozhodnutí správního orgánu, který je ve věci oprávněn vydat rozhodnutí. Protože žalovaný tak nepostupoval, soud shledal, že rozhodnutí vykazuje vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
21. Soud v původním řízení rovněž přisvědčil námitce žalobkyně, že samotné potvrzující závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu odkazuje na „prvostupňové“ nesouhlasné závazné stanovisko, které bylo vydáno v jiném řízení o žádosti žalobkyně o udělení licence. Z odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu totiž nebylo možné zjistit, zda se v dané věci jednalo o „pouhou“ písařskou chybu, resp. „pouhé“ administrativní pochybení spojené s vyhotovováním vícero stejných stanovisek v obdobných řízeních, jichž byla žalobkyně účastníkem řízení, anebo o vadu, kterou v tomto pochybení naznačila žalobkyně, a sice že nadřízený dotčený orgán přezkoumával nesouhlasné závazné stanovisko, které se dané věci netýkalo.

V. Řízení před Nejvyšším správním soudem

22. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 5. 2022, č. j. 3 As 25/2020-58 rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
23. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku nejprve přisvědčil názoru městského soudu, že rozhodování odvolacího správního orgánu pouze na základě negativního závazného stanoviska dotčeného orgánu, resp. jeho potvrzení nadřízeným orgánem, se jeví neúčelné a nevhodné, nicméně vzápětí poukázal na to, že právě takto zákonodárce postup

správních orgánů upravit a soudům nezbyvá, než tuto konstrukci respektovat. Uvedl, že nyní projednávaná věc je specifická tím, že žalovaný postupoval (ani jinak postupovat nemohl) podle § 149 odst. 3 správního řádu, podle kterého, pokud bylo ve věci vydáno závazné stanovisko znemožňující vyhovění žádosti, správní orgán žádost bez dalšího dokazování zamítne. Žalovaný tedy po obdržení negativního závazného stanoviska nemohl provádět další dokazování a nezbyvalo mu než žádosti nevyhovět. Podaný rozklad pak směřoval výlučně proti obsahu závazného stanoviska, pročez si ministr průmyslu a obchodu musel v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádat od ministra vnitra jakožto orgánu nadřízeného dotčenému orgánu další stanovisko, jímž původní závazné stanovisko potvrdí či změní. V případě takového postupu je dle Nejvyššího správního soudu možné za řádné vypořádání rozkladových námitek považovat pouhou reprodukci jejich vypořádání v potvrzujícím závazném stanovisku ministra vnitra.

24. Nejvyšší správní soud s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 – 113 uvedl, že zákonnost závazného stanoviska přezkoumávají v plné míře správní soudy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu na něm založeném, to znamená, že není dotčen požadavek na to, aby potvrzující závazné stanovisko na odvolací (rozkladové) námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu přiměřeným způsobem reagovalo a samo tak dostalo požadavkům na přezkoumatelnost. Naopak, pokud by stěžovatel rozkladové námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska sám věcně posoudil, zatížil by řízení o rozkladu podstatnou vadou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 56/2009 – 63). Dle Nejvyššího správního soudu bylo tedy zcela nadbytečné, aby ministr průmyslu a obchodu v rozhodnutí o rozkladu sám zaujímal vlastní stanovisko k námitkám směřujícím proti obsahu závazného stanoviska, přestože rozhoduje ve věci samé. Nejvyšší správní soud tak požadavek městského soudu, že napadené rozhodnutí mělo pro zachování své přezkoumatelnosti obsahovat vlastní hodnocení rozkladových námitek, nebyl správný.
25. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku poukázal na rozkladové námitky žalobkyně s tím, že tyto směřovaly výlučně proti obsahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra, založeném na zjištění trestního stíhání bývalého jednatele, na argumentaci okolnostmi týkajícími se jiných společností (MULTIAGRO v. o. s. Slatina) a na neoprávněném skladování vojenského materiálu. Uvedl, že žalobkyně v podaném rozkladu s těmito skutečnostmi nesouhlasila a nadto namítala, že Ministerstvo vnitra rovněž nevysvětlilo, z jakého důvodu změnilo svoji dosavadní praxi, když do dubna 2016 vydávalo žalobkyni kladná stanoviska.
26. Nejvyšší správní soud při svém posuzování věci shledal, že k rozkladovým námitkám se vyjádřil ministr vnitra v potvrzujícím závazném stanovisku citovaném posléze v napadeném rozhodnutí.
27. Nejvyšší správní soud ze skutečností a důvodů uvedených v potvrzujícím závazném stanovisku dospěl k závěru, že ministr vnitra ve svém potvrzujícím závazném stanovisku přezkoumatelným způsobem reaguje na podstatu rozkladové argumentace žalobkyně. Vzhledem k tomu, že závěry stanoviska ministr průmyslu a obchodu v napadeném rozhodnutí citoval, nelze toto rozhodnutí považovat (v ohledu uváděným městským soudem) za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ministr průmyslu a obchodu se prostřednictvím citace potvrzujícího závazného stanoviska především vyjádřil ke klíčovým rozkladovým námitkám ohledně trestního stíhání M. R. a k otázce odlišnosti nyní projednávané věci od licencí udělených jiným společnostem. K tomu Nejvyšší správní soud

těž upozornil na to, že i námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu, na němž je založeno závazné stanovisko, je svojí povahou námitkou směřující proti obsahu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu a její vypořádání příslušelo v daném případě ministru vnitra.

28. Dle Nejvyššího správního soudu městský postupoval nesprávně i v tom, že napadené rozhodnutí zrušil bez jednání z důvodu rozporu skutkového stavu se spisem. Dle jeho názoru obsah správního spisu sice odpovídá žalobou napadenému rozhodnutí, nicméně správnost skutkových zjištění byla zpochybněna žalobkyní, která také navrhla provedení nových důkazů, jejichž prostřednictvím by měla být skutková zjištění správních orgánů vyvrácena. Žalobou napadené rozhodnutí vychází z rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, jimiž bylo zastaveno trestní stíhání pana M.R.st., avšak je v něm poukazováno též na to, že proti jednomu z nich byla státním zástupcem podána a věc tedy nebyla skončena. Podle žalobkyně ale před vydáním napadeného rozhodnutí byla tato stížnost zamítnuta. Příslušné usnesení žalobkyně navrhovala k důkazu, ovšem učinila tak až v žalobě. Dané usnesení tak nebylo ve správním spise a městský soud z něj tak vycházet nemohl, aniž by jej provedl při jednání jako důkaz.
29. Ohledně výtky městského soudu, že potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra trpí závažnou vadou, jelikož odkazuje na závazné stanovisko vydané ve věci jiné žádosti žalobkyně, Nejvyšší správní soud uvedl, že k 8 podaným žádostem o vydání licence, k nimž Ministerstvo vnitra ke všem vydalo nesouhlasná stanoviska se stejným obsahem, a ke shodným rozkladovým námitkám žalobkyně ministr vnitra vydal jen jedno společné potvrzující závazné stanovisko, v němž potvrdil závazné stanovisko ze dne 30. 9. 2016, č. j. MV-123494-3/OBP-2016. Byť se uvedené závazné stanovisko netýkalo nyní projednávané věci, avšak za popsaných okolností, kdy se jednalo o společné úkony v řízeních s identickými okolnostmi a účastníky, lze zmíněnou vadu považovat za zjevnou chybu v psaní, která nemohla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Přes uvedený Nejvyšší správní soud v závěru svého rozsudku zmínil, že není-li napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neznamená to bez dalšího, že ostatní námitky jsou nedůvodné a napadené rozhodnutí ob stojí.

VI. Druhé posouzení věci Městským soudem v Praze

30. Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup akceptovali, resp. souhlasili s projednáním věci bez nařízení ústního jednání. Soudu je z jeho rozhodovací činnosti v obdobných věcech stejných účastníků řízení (např. 9 A 44/2018, 9 A 47/2018, 9 A 102/2018) známo, že usnesením Okresního soudu Ústí nad Orlicí ze dne 13. 4. 2017, č. j. 2 T 59/2017-577, bylo rozhodnuto tak, že trestní věc obviněného M. R. pro zločin nedovoleného ozbrojování dle § 279 odst. 3 písm. a) odst. 4 písm. b) trestního zákoníku se postupuje Obvodnímu báňskému úřadu pro území krajů Královéhradeckého a Pardubického k rozhodnutí, zda se jedná o přestupek či správní delikt, a dále, že usnesením Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 26. 7. 2017, č. j. 14 To 139/2017-600, byla zamítnuta stížnost státní zástupkyně proti uvedenému usnesení okresního soudu o postoupení věci. Přípisem (potvrzující závazné stanovisko) ministra vnitra ze dne 1. 9. 2017, č. j. MV-87296-3/SO-2017, zaslal žalovaný (ve vazbě na projednání výše uvedených obdobných věcí) z procesní opatrnosti soudu dne 8. 2. 2021 (č. l. 115). Soudu je obsah těchto listin dobře

znám, proto z nich vycházel i při opětovném přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí v nyní projednávané věci.

31. Městský soud v Praze, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s.ř.s.), znovu přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, tj. i potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.).
32. Žaloba není důvodná.
33. Podstatou nového přezkumu napadeného rozhodnutí městským soudem bylo, v intencích závěrů Nejvyššího správního soudu a z podnětu podané žaloby přezkoumat, zda podkladem napadeného rozhodnutí bylo takové závazné stanovisko (zde potvrzující stanovisko ministra vnitra ze dne 1. 9. 2017), které ob stojí z hlediska jeho přezkoumatelnosti a také, zda má oporu ve skutkovém stavu věci. Vzhledem k tomu, že i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku seznal, že veškeré rozkladové námitky žalobkyně směřovaly proti negativnímu závaznému stanovisku Ministerstva vnitra, těžiště posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí a důvodnosti žaloby spočívalo v tom, zda se ministr vnitra v potvrzujícím závazném stanovisku vypořádal s rozkladovými námitkami žalobkyně a zda jeho zjištění odůvodňují závěr o tom, že žalobkyni nelze licenci udělit z důvodu ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. K uvedenému je třeba vyjít z rozkladových námitek žalobkyně a z obsahu potvrzujícího závazného stanoviska.
34. Rozklad žalobkyně
35. Žalobkyně v rozkladu namítala porušení základních zásad správního řízení a dalších právních předpisů včetně ústavního pořádku ČR, spočívající v tom, že negativní závazné stanovisko bylo založeno na trestním stíhání bývalého jednatele žalobkyně, pana M. R., ačkoliv v obdobných případech trestního stíhání právnických osob REAL TRADE PRAHA a.s. a EXCALIBUR ARMY s.r.o. byl dotčený orgán zcela nečinný. Namítala, že M. R. není statutárním orgánem žalobkyně, je bezúhonný a získal bezpečnostní prověrku. Poukázala na změnu v užívání staveb v areálu Slatina č.p. 116 pro skladování zbraní a střeliva, na to, že nemovitosti, které žalobkyně užívala ke skladování vojenského materiálu, byly rekolaudovány. Přesto dotčený orgán až poté, kdy zjistil, že žalobkyni byla právě povolena změna užívání stavby, začal vydávat nesouhlasná stanoviska, když navíc v období únor 2015 až duben 2016 vydával souhlasná stanoviska s podmínkou „skladování mimo areál Slatina 116“. Za irrelevantní žalobkyně považovala výsledky provedených kontrol, které se vztahují ke společnosti MULTIAGRO v.o.s. Slatina, která nikdy neobchodovala s vojenským materiálem, a dále sdělení Národní protidrogové centrály ze dne 24. 6. 2016 týkající se obviněného J.K. (nalezení 6 ks samopalů) avšak netýkající se žalobkyně a ani jednatelů společnosti MULTIAGRO v.o.s. Slatina. Nebylo ani vysvětleno, jak s licenci, o kterou žalobkyně žádala, souvisel nález části zbraní znehodnocených žalobkyní a nález protiletadlového kanónu na pozemku společnosti MULTIAGRO v.o.s. Slatina. K uskladněním výbušninám žalobkyně uvedla, že dosud nebylo pravomocně rozhodnuto o tom, že se jedná o vojenské náloživo, a policie zajištěné věci postupně vrací. Podle žalobkyně, pokud dotčeným orgánem tvrzené skutečnosti probíhaly od února 2015, pak sám dotčený orgán ignoroval ohrožení veřejného pořádku a obyvatelstva, když vydával souhlasná stanoviska. Žalobkyně uvedla, že doložila, že v mezidobí již proběhly další

kontroly Policie ČR podle zákona o zbraních a střelivu, při nichž nebyly zjištěny žádné nedostatky.

36. Napadené potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra

37. Napadeným závazným stanoviskem je potvrzující stanovisko ministerstva vnitra ze dne 1. 9. 2017, č. j. MV-87296-3/SO-2017, které jako jediné bylo vydáno ve vztahu ke všem 8 žádostem žalobkyně. Pokud žalovaný v rozhodnutí označil jiné závazné stanovisko, městský soud v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu i s ohledem na shodný způsob rozhodování žalovaného o obdobných žádostech žalobkyně nepovažoval mylné označení potvrzujícího závazného stanoviska za vadu v podkladech řízení.

38. V potvrzujícím závazném stanovisku ministr vnitra uvedl, že některé skutečnosti, jimiž bylo přezkoumávané závazné stanovisko Ministerstva vnitra odůvodněno, byly ministerstvu známy již dříve a považovalo je za zásadní v jejich souhrnu, přičemž za přelomovou označilo informaci o zahájení trestního stíhání pana M. R. (manžela jednatelky žalobkyně) pro trestné činy nedovoleného ozbrojování. Tato skutečnost byla rozhodná pro vydání nesouhlasného závazného stanoviska ministerstva. Podle ministra však, přestože trestní stíhání bylo zastaveno (usnesení Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 62T 4/2016 a usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 4 To 3/2017), nedošlo k podstatné změně okolností, která by odůvodňovala změnu negativního závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Ministr vnitra shrnul, že k narušení veřejného pořádku a bezpečnosti došlo především jednáním, jímž manžel jednatelky žalobkyně v objektech společnosti MULTIAGRO v.o.s. Slatina, které užívala žalobkyně bez povolení příslušného orgánu státní správy, přechovával výbušniny ve větším rozsahu. K narušení veřejného pořádku též došlo jednáním, v němž byly příslušnými orgány spatřovány správní delikty dle podle zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, které byly spáchány jak společností MULTIAGRO v.o.s. Slatina, tak i žalobkyní. Dle ministra vnitra argumentace uvedená v odůvodnění závazného stanoviska ministerstva vnitra tak odůvodňovala obavu, že v případě vydání licence k provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem, by narušování či ohrožování veřejného pořádku a bezpečnosti pokračovalo, a to bez ohledu na skutečnost, že věc trestního stíhání pro nedovolené ozbrojování byla postoupena Obvodnímu báňskému úřadu a dosud nebylo ukončeno. Podle ministra vnitra skladováním zbraní, střeliva a munice v rozporu se zákonem došlo též k narušení ochrany obyvatelstva. Ačkoliv ministr nezpochybnil bezúhonnost současné jednatelky žalobkyně, hodnotil propojení žalobkyně se společností MULTIAGRO v.o.s. Slatina, provázané vlastnické struktury a využívání společných skladů zbraní a střeliva tak, že toto neskýtá záruku, že by v budoucnu k narušení bezpečnosti a ochrany obyvatelstva činností žalobkyně nedocházelo. Odkaz žalobkyně na obdobné případy, kdy licence vydána byla, ministr vnitra odmítl s tím, že není relevantní, neboť Ministerstvo vnitra vždy posuzuje všechny jednotlivosti konkrétního případu, ke kterým žalobkyně nemá přístup, a to primárně na základě zhodnocení informací bezpečnostního charakteru získaných od Policie ČR a zpravodajských služeb. Ministr vnitra tak shledal, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra bylo vydáno na základě skutečností, které byly bezpečně zjištěny a podloženy.

39. Z obsahu závazného stanoviska vyplývá, že ministr vnitra reflektoval rozkladové námitky žalobkyně. Vypořádal se jak s námitkou ohledně změny dosavadního přístupu dotčeného orgánu, tak se skutečností zastavení trestního stíhání M. R. pro provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem, ač uvedl, že jedno z těchto trestních stíhání (pro trestný

čin nedovoleného ozbrojování) nebylo ukončeno, když nebylo rozhodnuto o stížnosti státního zástupce proti usnesení o postoupení věci. Posoudil, že nedošlo k podstatné změně okolností, jež by mohla odůvodnit změnu závazného stanoviska, neboť v souhrnu s uvedeným hodnotil i skutečnosti, že žalobkyně je propojena s další společností a využívá pro svoji činnost nemovitosti ve vlastnictví této společnosti jako sklady zbraní a střeliva, kde bez povolení příslušného orgánu státní báňské správy přechovávala výbušniny. Uvedl, že nelegálním skladováním zbraní, střeliva a munice v rozporu se zákonnými požadavky na jejich zabezpečení a evidenci a též protiprávním skladováním výbušnin ve společných skladech využívaných společností MULTIAGRO v.o.s. Slatina došlo k narušení ochrany bezpečnosti a zdraví obyvatelstva. Poznatky o závažných nedostatcích v evidenci zbraní, střeliva a munice a v zabezpečení objektů, v nichž je toto zboží skladováno, při úzké personální provázanosti společnosti žalobkyně a společnosti MULTIAGRO, v.o.s. Slatina, vlastnické struktury a využívání společných skladů, odůvodňovaly závěr o ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva, mj. proto, že při nich dochází ke vzniku značného prostoru pro kriminální činnost, k vytváření podmínek pro přechod zbraní do nelegální sféry a tím i ke vzniku nebo podpoře podmínek pro páchaní trestné činnosti a vyzbrojování teroristických a jiných kriminálních skupin.

40. Uvedené skutečnosti k otázce přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, ale i potvrzujícího závazného stanoviska konstatoval i Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku, v němž hodnocení přiměřené reakce na rozkladové námítky žalobkyně vztáhl přímo k dotčenému orgánu, jímž je ministr vnitra. Z uvedeného vyplývá, že Nejvyšší správní soud neshledal jak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, tak i nepřezkoumatelnost potvrzujícího závazného stanoviska. Městský soud proto uzavírá, že potvrzující závazné stanovisko a potažmo napadené rozhodnutí, které jej převzalo a tím převzalo i náležité vypořádání rozkladových námitek žalobkyně, netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů potvrzujících závazné stanovisko Ministerstva vnitra.
41. Nejvyšší správní soud nastínil, že i námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu, na němž je založeno závazné stanovisko, je svojí povahou námitkou směřující proti obsahu závazného stanoviska a že v závěru svého rozsudku zmínil, že není-li napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neznamená to bez dalšího, že ostatní námítky jsou nedůvodné a napadené rozhodnutí ob stojí, městský soud se proto zabýval i těmi ostatními žalobními námitkami z toho pohledu, zda odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska ob stojí i z hlediska prokázaného skutkového stavu věci v době vydání napadeného rozhodnutí.
42. Podle prokázaného skutkového stavu v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí byly předmětem závazných stanovisek dotčených orgánů obou stupňů faktické okolnosti a jednání žalobkyně při jejím nakládání s vojenským materiálem, bez ohledu na to, zda její jednání naplnilo znaky trestné činnosti, v daném případě zločinu provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem a trestného činu nedovoleného ozbrojování. Ministr vnitra vycházel ze zjištění obsažených v závazném stanovisku Ministerstva vnitra, která se týkala řady skutečností a jednání, která vedla nejen k zahájení a posuzování činnosti žalobkyně zpočátku kvalifikované jako trestná činnost, ale přesvědčovala o tom, že žalobkyně v nájemním vztahu a v rámci personální i sídelní propojenosti se společností MULTIAGRO v.o.s. Slatina, dříve i se společností ZELENÝ SPORT neměla, ač měla mít, zcela pod kontrolou dispozici s vojenským materiálem a municí. Ministerstvo z kontrol

probíhající u společnosti MULTIAGRO v.o.s. Slatina a ZELENÝ SPORT v době od 2. 2. 2015 do 30. 9. 2015 (tj. před změnou v užívání stavby) zjistilo, že v budovách zkolaudovaných jako kravín či jiné zemědělské stavby je v rozporu se zákonem skladováno velké množství vojenského materiálu (zbraně kategorie A, B, C, střelivo, stovky tisíc kusů munice, včetně protitankových a protipěchotních min, výbušniny, bezdýmný střelný prach) a stav zabezpečení objektu byl tristní a nevyhovující zákonu o zbraních a střelivu. Kromě uvedeného ministerstvo vnitra v závazném stanovisku poukázalo na konkrétní nedostatky v evidenci zbraní, na nález protiletadlového dvojkanónu, který jako zbraň kategorie A nebyl veden v CRZ a v průběhu kontroly byl nepovoleně znehodnocen. Zbraň nebyla zabezpečena, nebyl o ní veden nabývací titul ani evidenční údaj. Pan M. R., tehdy statutární orgán obou společností k tomuto nic neuvedl, jen to, že jde o nález. Věc byla projednávána jako správní delikt společnosti MULTIAGRO v.o.s. Slatina a byla projednávána i s další společností ZELENÝ SPORT. Ministerstvo vnitra k nálezu kanónu ve svém závazném stanovisku uvedlo další podrobnosti, týkající se jeho nebezpečného umístění a znehodnocení, a to v průběhu kontroly, kdy došlo k úpravě této zbraně bez povolení, aby nedošlo k odhalení nedostatku evidence této zbraně. Závažnost tohoto deliktu ministr spatřoval buď v nevědomosti statutárních orgánů o tom, kdo se pohybuje v areálu nebo ve vědomosti o skladování této zbraně, avšak bez náležité evidence. Ministerstvo vnitra ve svém závazném stanovisku vycházelo dále z prohlídky prostor a pozemků a staveb v užívání společnosti žalobkyně a společnosti MULTIAGRO v.o.s. konané od 18. 2. 2015 do 2. 3. 2015, při níž byly zajištěny výbušniny bez povolení dle ust. § 25 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb., aniž by společnosti o toto povolení požádaly. Další informace mající vliv na vydání negativního závazného stanoviska Ministerstva vnitra se vztahují k nedůvěryhodnosti osoby pana M. R. jako dřívějšího statutárního zástupce společnosti ZELENÝ SPORT a jsou spojeny se sdělením Policie ČR, Národní protidrogové centrály ze dne 24. 6. 2016 ohledně nákupu 1000 ks samopalů počátkem roku 2014, z nichž u některých došlo k nezákonné úpravě a nedostatkách v postupech směřujících ke zničení zbraní (str. 9-11 stanoviska). Změna ve složení statutárních orgánů, kdy jednatelem společnosti ZELENÝ SPORT a žalobkyně již není pan M. R., ale pouze paní Z. R., ministerstvo považovalo za účelový krok a z některých jednání stále dovozovalo skutečnou propojenost společností a indicie že M. R. v uvedených společnostech fakticky figuruje

43. Na základě všech skutečností uvedených v obsáhlém závazném stanovisku Ministerstva vnitra ob stojí toto závazné stanovisko včetně potvrzujícího závazného stanoviska v jejich celku v závěru, že žalobkyně s ohledem na uvedené skutečnosti a zejména na propojení se společnostmi MULTIAGRO v.o.s. Slatina a ZELENÝ SPORT, neskýtá záruku, že její činností nedojde k ohrožení či narušení zákonem chráněných zájmů – veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. Přestože závazné stanovisko ministerstvo vnitra spatřovalo ohrožení či narušení veřejného pořádku a bezpečnosti v trestné činnosti pana M. R., ale také ve správním deliktu dle § 76c odst. 2 písm. c) zákona o zbraních, jehož se dopustila společnost MULTIAGRO v.o.s. Slatina, a narušení ochrany obyvatelstva ve skladování zbraní, střeliva a munice v rozporu se zákonnými požadavky na jejich zabezpečení, ministr vnitra přezkumné závazné stanovisko k neudělení licence založil na souhrnu všech skutečností zjištěných ohledně propojených společností a jejich počínání při dispozici s vojenským materiálem.
44. Spisový materiál potvrzuje zastavení trestního stíhání manžela jednatelky žalobkyně pro zločin obchodování s vojenským materiálem, který po posouzení v trestním řízení shledán

nebyl (skutek nebyl trestným činem). Výsledky dokazování před soudem ohledně dalšího trestního stíhání nedovoleného ozbrojování prokazují, že rozhodování trestního soudu vedlo k postoupení jednání M. R. jako přestupku či správního deliktu obvodnímu báňskému úřadu. Přestože žalobkyně tvrdí, že v těchto řízeních nebyla nijak postižena, je třeba vycházet z toho, že ministerstvo vnitra jako dotčený orgán vzal uvedené skutečnosti v úvahu z hlediska souhrnu všech dalších zjištěných skutečností, které v době vydání závazných stanovisek nezakládaly úvahu, že žalobkyně splňuje předpoklady pro obchodování s vojenským materiálem, aniž by bylo vyloučeno riziko udělení licence z hlediska ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb. Dotčené orgány v případě takové komodity jako je vojenský materiál (bez ohledu na žalobní námitku, že nešlo o dovoz, ale o vývoz), vycházely z řady poznatků o nedostatcích a nesrovnalostech v nakládání s vojenským materiálem (byť následně nekvalifikovaných jako trestná činnost) a svá odborná závazná stanoviska postavily na možném riziku či ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti a ochrany obyvatelstva, kdy nebyla vyloučena presumpce vytvoření prostoru pro nezákonnou činnost a podmínek pro přechod zbraní do nelegální sféry. V souzené věci tedy nešlo o to, zda propojení žalobkyně a vlastnická struktura propojených společností nepředstavovaly samy o sobě žádnou nezákonnost, ani o to, zda do té doby byla žalobkyni licence udělována a že vlastně došlo k nápravě povolením o změně užívání stavby – skladu zbraní, ale o to, zda *v době vydání* závazného stanoviska ministerstva a potažmo i ministra vnitra byly vzaty v úvahu takové okolnosti (předešlé i současné), které, nebyly-li zcela pod kontrolou žalobkyně i příslušných orgánů státní správy, ve svém souhrnu představovaly určité riziko opodstatněně zakládající úvahu o ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. Toto riziko ministerstvo vnitra zcela dostatečně prokázalo ve svém závazném stanovisku a potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra, potažmo napadené rozhodnutí, nemohlo od takto zjištěného skutkového stavu odhlédnout.

45. Podle § 149 odst. 4 téhož zákona jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Podle odst. 6 téhož ustanovení nezákonné závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Jestliže správní orgán při své úřední činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí.
46. Lze tak uzavřít, že žalovaný v dané věci postupoval v souladu s citovaným zákonným ustanovením a vázán přezkumným závazným stanoviskem ministra vnitra vydaným v oblasti jeho činnosti a pravomoci, vydal napadené rozhodnutí v souladu se zákonem.

VII. Závěr a náklady řízení

47. Na základě shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
48. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, soud jí proto nepřiznal náhradu nákladů řízení a žalovanému v rámci jeho běžné činnosti náklady v souvislosti s řízením před soudem nevznikly.
49. Pro úplnost soud uvádí, že k obdobným závěrům dospěl i ve věci sp. zn. 9 A 44/2018, 9 A 46/2018, 9 A 47/2018, 9 A 102/2018 a 9 A 48/2018.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 29. září 2022

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu